

Žalovaná strana spor v podstate prehrala, preto §§-om 508 a 425. o. p. p. zodpovedave bola odsúdená aj na znášanie útrat odvolacieho pokračovania.

Z dôvodov hore uvedených bolo treba dovoláciu žiadost strany žalovanej jako nepodstatnú zamietnuť.

Odvety a pripojovacia žiadost žalobníka musela byť odmietnutá, lebo — odhliadnuc od toho, že nebola jeho advokátom kontrasignovaná — podaná bola dňa 8. februára 1923, tedy po uplynutí lehoty, stanovenej v §-e 531. o. p. p., keďže usnesenie Najvyššieho súdu č. Rv-III. 5111-21-1. doručené bolo advokátovi žalobníka 20. januára 1923.

(V Brne, dňa 21. februára 1923.

Dr. J. Kotyza :

Zásadní rozhodnutí nejvyššího rojenského soudu v Praze.

Při výměře trestu třeba dle ustanovení §-u 92. v. tr. z. vzíti zřetel také na vojenskou službu k níž odsouzený jest v budoucnu povinen.

Nejvyšší vojenský soud uznal v neveřejném sezení dne 17. února 1923 o odvolání obžalovaného proti rozsudku divisního soudu v P. ze dne 6. října 1922 č. j. Dtr. 114-18-223, jímž obžalovaný demob. domobr. pěšák J. K. byl uznán vinným zločinem krádeže podle §-ů 457., 459., 461-c, 462-a, 466-c v. tr. z. a zákona ze dne 14. října 19199 č. 556. Sb. zák. a nař. a odsouzen podle §-ů 469., 119., 127. iv. tr. z. s použitím §-ů 17. a 311. v. tr. z., §-u 3-4 zákona ze dne 31. ledna 1919 č. 75. Sb. z. a n. vedle ztráty volebního práva do obcí dodatkem k trestu, vyslovenému rozsudkem krajského soudu v P. ze dne 28. prosince 1921, č. j. Vr. 511-21-100 pro zločin krádeže zostřeným těžkým žalářem tří roků, ještě k zostřenému žaláři sedmi roků, vyslechnuv rámeštka generálního vojenského prokurátora:

za právo.

Odvolání se vyhovuje a snižuje se trest na těžký žalář pěti let, zostřený jako v rozsudku I. stolice, který zůstává jinak nedotčen.

Důvody:

Domáhaje se přiměřeného zmírnění trestu uvádí odvolatel, že obžalovaný odsouzen byl na základě shluku náhod a indicií, že hlavní svědek J. N. je nevěrohodný a že soud, když již se odhodlal obžalovaného odsouditi, měl nedostatek přímých důkazů přiznati mírnou výměru trestu.

Zmírnění trestu jest prý odůvodněno též tím, že soud I. stolice při dřívějším trestu zostřeného těžkého žaláře tři let vyměřil jako dodatečný trest další zostřený těžký žalář sedmi let, tedy trest neuvěřitelně vysoký, právě na hranici přípustitelné výše nejvýše možný, jakoby čin obžalovaného byl provázen jen přitěžujícími okolnostmi, ačkoliiv čin bžalovaného je též provázen okolnostmi polehčujícími, jimiž prý se soud nezabýval.

Tvrzením, že obžalovaný pro trestný čin byl nespravedlivě odsouzen že jde o rozsudek spočívající na nepřímých důkazech a levěrohodné výpovědi hlavního svědka, netřeba se s hlediska §-u 324. posl. odst. v. tr. ř. zabývati, poněvadž jest pouhým nepřipustným po-

tíráním oněch zjištění rozsudku, která tvoří podklad pro odsouzení skutkové podstaty trestného činu v subjektivním směru, aniž tím stěžovatel provádí nějakého důvodu zmatečnosti podle §-u 358. v. tr. ř.

Odvolání do výše trestu je v právu.

Nalézací soud shledal přitěžujícím pateronásobnou kvalifikaci krádeže zločinem, cenu odcizených věcí vysoko převyšující peněz 2000, Kč, opakování krádeže a spáchání jich ve třinácti případech v noci, naproti tomu polehčujícím, že krádeže byly spáchány v době nejhlubší všeobecné demoralisace a že byla nepatrná část odcizených věcí navrátna.

Trest vyměřil soud obžalovanému podle trestní sazby §-u 469. v. tr. z. (těžký žalář od 5 do 10 roků) se zřetelem k §-ům 17. a 311. v. tr. ř., podle nichž bylo dbáno trestu zostřeného těžkým žalářem tři let, uloženého obžalovanému pro zločin krádeže rozsudkem krajského soudu v P. ze dne 28. prosince 1921 č. j. Vr. 511-21-100. Vyměřený trest těžkého žaláře sedmi roků zostřil nalézací soud podle §-u 119. v. tr. z., poněvadž shledal, že přitěžující okolnosti trestné činy obžalovaného doprovázející převyšují stávající okolnosti polehčující.

Přihlíží-li se však k trestu zostřeného těžkého žaláře tři let, jeví se divisním soudem v P. vyslovený dodatečný trest zostřeného těžkého žaláře sedmi let příliš vysokým již vzhledem k tomu, že nebyl vzat zřetel k znehodnocení peněz a že nebylo použito §-u 92. v. tr. z.

Imperativního ustanovení §-u 92. v. tr. z. bylo užití, poněvadž jde o dlouhotrvající trest žaláře a poněvadž po rozumu tohoto zákonného ustanovení přichází v úvahu nejen vojenská služba, kterou obžalovaný právě koná, nýbrž třeba vzít i k službě, která by jej, ač je demobilisován, jako muže brannou mocí vázaného, v budoucnosti mohla stihnouti.

Slušelo proto odvolání po rozumu §-u 354. v. tr. ř. vyhověti a trest přiměřeně snížit.

(Rozhodnutí nejvyššího vojenského soudu č. j. P. 963-22 ze dne 17. února 1923.)

Dr. Štefan Benko:

Prehľad slovenskej časti rozhodnutí Najvyššieho Správneho Súdu Československej Republiky z roku 1923.

Slovenská výhoda.

(Nález č. 5936-1922 zo dňa 19. februára 1923.)

Usnesenie ministerskej rady zo dňa 27. júla 1920, hlavne jeho odst. lit. B. o priznaní slovenskej výhody, potom smernice, stanovené v medziministerskej porade zo dňa 22. sept. 1921. nemajú povahy právnych noriem, pretože neboli ani ako zákon, ani ako nariadenie podľa zákonného zmocnenia vydané a vyhlásené; môžu sa preto hodnotiť len jako vnútorné pokyny, dané úradom za účelom, aby vo všetkých odvetviach služobných a pokiaľ možné: stejne bolo pokračované.

Z tejto vlastnosti oboch usnesení nasleduje, že nemôžu založiť určité právne nároky pre jednotlivých zamestnancov; keďže právny nárok zamestnanca vznikne len vtedy, keď mu úrad z dôvodov ustanovenia na Slovensku určité výhody poskytne a síce len v medziach tohoto poskytnutia.